

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ξεπνῶδα — κι' ὅποτε μοῦ καταδαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Ἐἴθε φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι τέσσαρες μηνὸς Μαΐου,
τάξις κι' ἀσφάλεια τοῦ βασιλείου.

Εἴκοσι πούντος κι' ἑκατόν,
κι' ἐλάττωσις τῶν βουλευτῶν.

Ἦσ' τὴ φίλη μας Εὐρώπη,
ὅπου γιὰ μᾶς ἐκόπη.

Ἀπόλαυσε τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ νὰ μουντζώνω
καὶ σάλλο δὲν μοῦ ἔμεινε ἀπὸ τὸ φτύσε φτύσε,
ἀλλ' ἔως τώρα τίποτα μ' αὐτὰ δὲν κατορθόνω,
καὶ σὺ, Εὐρώπη, μᾶς γελάς καὶ πάντα ἴδια εἶσαι.
Καὶ ἀπορῶ, μὰ τὸ σταυρό, πῶς ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα
καὶ ἄλλα δὲν μᾶς ἔστειλες ἐδῶ θωρακοφόρα.

Λοιπὸν τί ἄλλο ἀπὸ μᾶς, Εὐρώπη, ἀπαιτεῖς,
κι' ἀκόμη ἀπὸ τὸ λαιμὸ πιασμένους μᾶς κρατεῖς;
Θέλεις λοιπὸν νὰ ζήσωμεν χωρὶς πολιτικὴν
καὶ ὡς στρατὸν νὰ ἔχωμεν τὴν χωροφυλακὴν,
κι' οὐδὲ ὁ ρήτωρ Κωνσταντῆς ν' ἀκούεται παρλάρων
διὰ τὸ πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων;

Προθύμως ἐκάμαμεν ἐκεῖνο ποῦ ζητεῖτε,
καὶ ἂν δὲν μᾶς πιστεύετε κοπιᾶσετε νὰ ᾄγητε
πολεμὴν κατ' αὐτὰς ὅτ' ἐκράτος βασιλεύει
καὶ πῶς καθένας ἡσυχὰ γλεντᾷ καὶ χουζουρεύει.
Ἦλθε τὸ ἄντε στάτους κβὸ μὲ τόσας ἀναπαύσεις
καὶ ἀρχισαν νὰ γίνωνται διορισμοὶ καὶ παύσεις.

Ἐσὺ, βρὲ καγκελάριε τῶν σαχλο-Γερμανῶν,
σὺ ἐναντίον μας κινεῖς καὶ γῆν καὶ οὐρανόν,
ἐσὺ, διαόλου ἄλεπού, ποῦ φόφος δὲν σὲ πιάνει,
ἐσὺ κρατεῖς κατὰκλειστο τὸ κάθε μας λιμάνι,
καὶ ὅλα τὰ καράβια σου εἰς τὰ νερά μας στέλλεις,
διότι ἔτσι ἀγαπᾷς, διότι ἔτσι θέλεις.

Παιετα πνέει κι' ἐλαφρὰ ἡ αὐρα τοῦ ζεφύρου
καὶ εἰς ἀπόλαυσιν καλοῦν αἱ ὄχθαι τοῦ Φαλήρου,
καὶ ἡ τρουμπέταις ἔπαυσαν ταῦτιά μας νὰ κουφαίνουν,
καὶ ἀξένοιαστοὶ σ' αὐτὰ σπήλιατων οἱ ἔφεδροι πηγαίνουν,
καὶ εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν τὸ τοῦ Παντε-
λενοβέφας γίνεται τὸ δρᾶμα κάθε βράδυ. [λιάδη

Ἐσὺ, βρὲ καγκελάριε, ἐσὺ, βρὲ Μαμελούκε,
ἐσὺ, πανευγενέστατε τῆς Δύσεως τραμπούκε,
παίζεις καὶ πάλι πρόστυχο καὶ βρωμερὸ παιχνίδι,
καὶ τοῦ κυρίου Γλάδστωνος τοῦ πάει ριπιτίδι,
κι' αἰσθάνεται τὸ βάρος σου ὁ σβέρκος κάθε ράχης...
ἀλλ' ἔστι Δίκη ὀφθαλμός, ποῦ καλὸ φόφο νάχης.

Φασουλής και Περικλέτος,
δ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ακόμη έρχονται που λές είδησεις των συνόρων
μετά πολλών εξάψεων και οστρων παραφύρων,
κι' ούτ' ένας, φίλε Περικλή, έξ όλων των 'Ελλήνων
δέν φαίνεται αμέτοχος της δόξης των κινδύνων,
και κανενός δέν έμεινε τό ξίφος εις την θήκην,
και όλοι έδρεψαν λαμπράν κατά βαρβάρων νίκην.
'Ενός μιά μπάλα Τούρκικη του σπάξει τό τουφέκι,
τόν άλλον έτσουρούφισε κάποιου Ζαπτιέ φυσέκι,
αυτός όλίγον έλειψε να λαδωθώ 'στην πλάτη,
εκείνου 'λίγο έλειψε να τουδγην τόνα μάτι,
δ μέν έμάχετο σφοδρώς κοντά εις τό κανόνι,
δ δέ στιγμήν δέν έπαυε άπίστους να σκοτώνη,
εκείνος εκινδύνευσε να σκοτωθώ 'στην Κοΰτρα,
δ άλλος μέσα 'στη φωτιά έχύθη με τά μούτρα,
δ μέν κατέλαβε σταθμούς έν πάση ευκλίᾳ,
δ δέ κατέστρεψε σχεδόν όκτώ πυροβολεία,
και όλοι εξεφύτρωσαν για πρώτοι καπετάνοι,
και δ καθείς διεδικεί της νίκης τό στεφάνι,
διότι, όπως πάντοτε, δικαίως και εικότως
δ νέος 'Ελλην άπαιτεί παντού να είναι πρώτος,
και ούτε παραδέχεται άνώτερον κανένα
και ως ελεύθερος άνήρ δέν κύπτει τόν αυχένα.
'Αλλά εγώ επιθυμώ να μη δυσχεραστήσω
κι' αυτόν που έστεκε 'μπροστά κι' αυτόν που ήταν 'πίσω,
καθώς κι' εκείνους, Περικλή, που ήσαν εδώ πέρα
κι' ούτε άντίκρυσαν σπαθί, ούτ' άκουσαν μιὰ σφαίρα,
χρυσά στεφάνια πρόθυμος εις όλους των μοιράζω,
κι' όμω τοὺς τόσους άλλους των κι' έξ ίσου τοὺς θαυμάζω.
Κι' έγινε τό μνημόσυον τό υπέρ των πεσόντων
κι' έδλεπες πλήθος γύρω σου θρηγνούντων και κλαιόντων,
κι' όσμη λιθάνου, Περικλή, επλήρου τόν άέρα,
και μοναχά δ βασιλεύς δέν ήτον εκεί πέρα,
διότι, αν προσήρχετο εις την πομπήν εκείνην,
τίς οίδε αν έλάμβανε και δι' αυτό εϋθύνην,
και 'στά καλά καθούμενα να εύρη τόν 'μπελά του
εκείνο τό ανεύθυνον του Μεγαλειστάτου.
Διότι πώς μη κυβερνών και βασιλεύων μόνον
πρέπει να είν' ανεύθυνος καθ' άπαντα τόν χρόνον,
κι' εις ό,τι και αν γίνεται οϋδέτερος να μένη
και ούτε εις μνημόσυνα μαρτύρων να πηγαίνει
και ούτε να τόν συγκαίνυν αι νίκαι του στρατού του,
άλλα να έχη 'ξένοιαστο και ήσυχο τόν νοῦ του,
κι' εις τās επαύσεις του να ζή μ' άνέφελον γαλήνην,
φοβούμενος εις κάθε τι του θρόνου την εϋθύνην.
Κι' δ βασιλεύς Γεώργιος, πιστός εις τās αρχάς του,
διά της βασιλείας του της αξιοθαυμάστου
παρέχει παραδείγματα φρονίμου βασιλέως,
οϋπερ ή δόξα κλασική και άφθιτον τό κλέος.

'Αλλά και ή βασίλισσα, ή πλήρης συμπαιδείας,
ή τόσον γενναίοφυχος 'στάς καλοκαγαθίας,
μ' εκείνο τό φιλόστοργον μεδίμα κι' άθρον,
κι' αυτή δσάκις πρόκειται περί των ύπηκόων,
άκολουθεί τό σύστημα, θαρρώ, του 'Ανευθύνου,
και μένει αδιάφορος πρό συμφοράς παγκοίνου.

Π.—'Εχεις και άλλα να μου πής;

Φ.—

Εντός μικρού θα παύσω
άφου κι' εγώ την τύχην μας και τοὺς πεσόντας κλάψω.
'Ο βασιλεύς!.. δ βασιλεύς!.. δ! Περικλή, τί κέρμα
των ύψηλών μου ιδεών απέκοψε τό νήμα.
Οί βασιλείς!.. οί βασιλείς!.. όντα ψυχρά και κρύα
και τώρα τά ζητήματα θαρρώ πως είναι τρία.
'Η άρσις του αποκλεισμού μου φαίνεται ως πρώτον,
ως δεύτερον δέ ζήτημα τό περί αίχμαλώτων,
τό τρίτον τό καλλίτερον και δη ένδιαφέρον
τό περί έλαττώσεως του πλήθους των πατέρων.
Κι' ως προς τό πρώτον, Περικλή, ως έχωμεν ειπε
και διάβασε περί αυτού την άντικρύ σελίδα:
τό δεύτερον εύρίσκεται σχεδόν περί τή πέρας,
τό τρίτον δέ, που άφορρά τοὺς έθνους τοὺς παύει,
αυτό ακόμη εκκρεμές εύρίσκεται 'στη μέση
κι' εις την βουλὴν συζήτησιν σφοδράν θα προκαλέσθῃ.
'Αλλά εγώ τί να σοῦ πῶ!.. κατάκαρδα λυπούμαι
και τόν Τρικούπην βλασφημῶ, όπότεν ένθυμῶμαι
πως θα μάς λείψουν έκάτον πατέρες βουλευφόροι,
που κατορθόνουν ρήτορες να βγαίνουν με τό ζήρ,
που σώζουν τόν κυρίαρχον εις πάσαν τρικυμίαν
κι' αίσθάνονται 'στό Κεντρικόν πολλήν αδυναμίαν.
Και ναί μέν είναι βουλευταί δις έκάτον και τόσοι
και όπου πετεινοί πολλοί άργεῖ να ξεμερώσῃ,
μά τό βρισίδι του ενός κι' ή μπαττουχή του άλλου
και του μικρού τό γαύγισμα καθώς και το μεγάλο,
και δύο λόγια κάποτε από τόν Παππαδόπουλον
'μπορεί να βγάλουν ζήτημα πραγματικῶς σπουδαίου,
και παρὰ προσδοκίαν μας και πάσαν μας έπίπτα
και δ Γκριζώτης πιθανόν να σώσῃ την πατρίδα.
Δι' όλα ταῦτα, Περικλή, σκέψου καλῶς και κρινε
πως αναγκαία ή πληθὺς των βουλευτῶν μάς εἶναι
κι' επαπειλείται σοβαρῶς τό έθνικόν συμφέρον,
αν κι' ένας λείψῃ μοναχά έξ όλων των πατέρων.

Π.—Θά τό σκεφθῶ...

Φ.—

Ναί, σκέψου το χωρίς καμὴν νύξη
κι' αν έρωτῆς τί γίνεται κι' δ φίλος Δεληγιάννης
'στης Κηφισοειδούς τόν πλάτανον τά ντέρτα του έργα
και με τοὺς μπαξεδάνηδες γλυκεραίς κυβέντας και
περί του άντε στάτους κδδ, περί κρατῶν του άλμα
και περί προσχωρήσεως, λαχάνων και πολέμου.
Π.—'Επήγες εις την τελετήν και σὺ του Κωνσταντίνου;
Φ.—'Επήγα, φίλε Περικλή, κι' ήτον αξία θρήνου,
μά κι' οί Μεγαλειότατοι δέν ήσαν εις 'Αθήνας,
διότι, ως σοῦ έλεγα, φοβούνται τās εϋθύνες.
Και άμα έτελείωσε της τελετῆς τό γλέντι,
επήγα κι' έχαιρέτησα Λομβέρδο τόν άφέντη,
και τόν φίλῶ, βρέ τζόγια μου, και τεμενά τοῦ κίου
κι' ένα κανάρι τουδάλια 'στη μύτη του άπάνου,
και άρχισε να κελαϊδῇ εκείνο με γλυκάδα
και τό έκομπανιάρικε Ζακυνθινῶν καντάδα,
ένῳ εγώ έχόρευα μετά του 'Αργασάρη...

Π.—Εἶν' ή σειρά μου σήμερα ν' άρχίσω τό στηλάρ...

'Ο Βισμάρκ κι' δ Φασουλής
μετά πάθους και χολής.

Εἶν' ή βρε Μάιν Χέρρ Βισμάρκ, εἰμὶ εκ των 'Ελλήνων,
και μη ρωτῆς πως εφάσα εδῶ 'στό Βερολίνον.
'Εγώ παρῶν, Μάιν Χέρρ, εκεί που δέν με σπέρνουν,
έγώ με όλους δέρνομαι κι' από παντού με δέρνουν,
έγώ εις πάσαν γῆν επί πτερῶν ανέμων,
έγώ εις ένα φάντασμα, τελώνιον και δαίμων,
ένας περιπλανώμενος του κόσμου μπεχλιβάνης,
έτσι και σὺ, παρὼν ντονέρ, 'στη γνῶσι δέν με φθάνεις.
'Όπου κι' αν θέλῃς 'βρίσκομαι, όπου κι' αν θέλῃς τρέχω,
παι μαρξί 'στην καρδιά για τίποτα δέν έχω,
αγαπῶμαι τοὺς πρίγκηπας και τοὺς καγκελάριους,
έγώ χαρῶ τοὺς βασιλεῖς και τοὺς λοιπούς κυρίους,
καταπαύω και τοὺς μικροὺς καθῶς και τοὺς μεγάλους,
καταπαύω τόν Σοπερχάουερ, τόν 'Εγελον και άλλους,
έγώ δα τοὺς προύχοντας του άνθρωπίνου γένους,
έγώ και τοὺς άμαθεις και τοὺς γραμματισμένους,
έτσι και οί μὲν κι' οί δὲ διὰ ποικίλων νόμων
καὶ τῶν σφαιρῶν πάντοτε εις της ζωῆς τόν δρόμον,
και δι' αὐτοὺς τά πάντῃναι δ κόσμος υποφέρει
και κάθε τύραννος θρασὺς δοξάζεται και χαίρει,
και βλέπομεν θεάματα καταστροφῶν και τρόμων
και αποκλεισμούς Αυστριακῶν και άλλων περιδρόμων,

και σφάζονται οί άνθρωποι 'στον πόλεμον άδίκως
κι' εφεδρους πάλι κυνηγᾷ να βρῇ δ Μαθαρίκος,
και συνταράσσοντ' αι Αῦλαι των ισχυρῶν 'Ανάκτων
και νόμος υποβάλλεται περί ανυποτάκτων,
και όλοι τρέχουν σαν στραβοί 'στον κάθε πρωτοφεύτη,
και δ Τρικούπης έρχεται κι' δ Δεληγιάννης πέφτει,
και δ μπλοκίς τῆς πασαφίκ δέν αἰρεται άνομα,
και κάμνει τόσα σχόλια τό ένα κι' άλλο στόμα,
κι' δ βασιλεύς Γεώργιος με έλο του τό σάβ
πηγαίνει τόν άέρα του να πάρῃ 'στό Τατόι.

Β.—'Ω! Ουνερχέρι!

Φ.— Πως εἰπατε;

Β.— Του Ντίκκοφ!

Φ.—

Πες το πάλι, που να σοῦ πῇ παππᾶς 'στ' αὐτὶ και διάκος 'στό κεφάλι.

Β.— Τζοῦμ τούφελ!

Φ.—

'Στό διάβολο κι' ακόμη παραπέρα,
δέν θα μου πάρῃς με αυτά, Φερφλουχτερ, τόν άέρα,
κι' άφου καλά σαν Φασουλής, Δουρχλάουχ, σας τάψάλω,
σ' ένα παπούτσι και τά δρό ποδάρια σας θα βάλω.
Λοιπόν δ άνθρωπος εγώ έξόλης και προώλης
ν' άρης τόν μπλόκο άπαιτῶ εκ της 'Ελλάδος όλης.

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.— Δὲν γίνεται μοῦ λέτε;...

καὶ σεῖς τοῦ κόσμου λέγεσθε λοιπὸν οἱ εὐεργέται;
Βρὲ ἀρχικαγκελάριε, πολὺ μᾶς παρχμπήκες...
καὶ πῶς; ἐμπρὸς σου Εἰλωτας νομίζεις πῶς εὐρήκες,
καὶ θέλεις μὲς 'στὸ σπῆτι των νὰ γίνης νοικοκύρης
καὶ μ' ἀλυσσίδες 'πίσω σου δεμένους νὰ μᾶς σύρῃς;
'Α! ὄχι, καγκελάριε... σὲ βεβαιῶ ἐντόνως,
πῶς ἂν καὶ ἡ συντέλεια σημάνη τοῦ αἰῶνος,
ποτέ μας δὲν θὰ γίνωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην δουλοί,
κί' ἂν ὅλοι σεῖς γαυγίζετε σὰν σκύλοι τοῦ Σταμούλη.
Καὶ τί σὰς ἔχουμε, μωρέ, ποῦ ὅλοι τώρα τώρα
ἀπάνω εἰς τὴ ράχη μας, κολλήσατε σὰν ψώρα
καὶ πότε τοῦτο θέλετε καὶ πότ' ἐκείνο πάλι
καὶ μᾶς παρασκοτίζετε, μαζέταις, τὸ καφάλι,
καὶ τώρα με τὰ πλοῖα σας κλεισμένους μᾶς κρατεῖτε,
καὶ ρόστραμ πατσιέντσιαμ τοσοῦτον ἐξαντλεῖτε,
ἐνῷ τοὺς Ἑλλήνας γιὰ σὰς κουκεῦτοι δὲν τοὺς μέλει,
κί' ἀφίνομεν τὴν Δύσιν σας νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει,
κί' οὐτ' ἐπεμβαίνομεν ποτέ εἰς ξένας ὑποθέσεις
καὶ φιλικὰς μὲ ὅλους σας διατηροῦμεν σχέσεις;
Καὶ ἂν ὀλίγον ἔπταισε εἰς σὲ ὁ Δεληγιάννης,
πρέπει λοιπὸν ἀπάνω μας γι' αὐτὸ νὰ ξεθυμάνῃς;
Σταμάτα, καγκελάριε, καὶ τὸν θυμὸ σου κράτει,
καὶ ἄρον τὸν ἀποκλεισμὸν κί' ἀμέσως περιπάτει.

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.— Δὲν γίνεται μοῦ λέτε;

καὶ σεῖς τοῦ κόσμου λέγεσθε λοιπὸν οἱ εὐεργέται;
'Α! δὲν εἰξεύρεις, κύριε, ὅποιον τρέφω πάθος
καθ' ὅλων σου τῶν Γερμανῶν εἰς τῆς ψυχῆς τὸ βάθος.
'Στὸ διαβόλο, βλακέντιοι, τοῦ λυχναριστοῦ Δασκάλοι,
ποῦ ἔχετε μὲ σχόλια γεμάτο τὸ κεφάλι,
κί' ἂν μία μυῖγα κάποτε λερώσῃ παρ' ἐλπίδα
καμμίαν τῶν ἐμετικῶν διβλίων σας σελίδα,
ἐκείνο τὸ μυιγλόχεσμα τὸ πέρνετε γιὰ κόμμα,
καὶ χάσκοντες ἀνοίγετε τρεῖς πιθαμαῖς τὸ στόμα,
καὶ συζητεῖτε μὲ θυμὸν κί' ἐν ὅλῃ σας τῇ ζέσει
πῶς κί' ἀπὸ ποῦ 'ξεφύτρωσε τὸ κόμμ' αὐτὸ 'στὴ μέση,
κί' ἐκφέρεται τοῦ καθενὸς γραμματικοῦ ἡ γνώμη
καὶ γράφονται περὶ αὐτοῦ δὲν ξέρω πόσοι τόμοι.
Κατὰ διαβόλου γενεὰ Δινδόρφων καὶ Κουρτίων,
Φερφλούχτηδων, Μερφλούχτηδων, Ἐγέλων καὶ Καντίων,
διότι σεῖς ἐπὶ καιρὸν ἐρέφατε κί' ἐμένα
μ' αὐτὰ τὰ βρωμοσχόλια τἀναθεματισμένα
κί' ἀφοῦ μονάχος κί' ἔρημος δὴδ χρόνους κί' ἕνα μῆνα
τὴν δυστυχῇ μου κεφαλὴν ἐσκότισα μ' ἐκείνα,
κί' ἀφοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῶ 'στὸ τέλος,
μ' ἐπαίνους μὲ ἀπέριψε ὁ κύριος Σεμτέλος.
'Α! δὲν εἰξεύρεις, Μάιν Χέρρ, πῶς καρτερῶ τὴν ὥρā,
ποῦ ἀπ' τοὺς Γάλλους δυνατὴ θ' ἀρπάξετε σπαλίδρα.
'Ω! τότε πλέον μὲ χολὴν κί' ἀναδρασμὸν μεγάλον
θὰ ἐγγραφῶ ἐθελοντῆς εἰς τοὺς στρατοὺς τῶν Γάλλων,

καὶ θ' ἀντικρύσω πάνοπλος κί' ἐντὺς χρόνου
τὰ πλήθη τῆς δασκαλικῆς τῶν Γερμανῶν
καὶ θὰ ριχθῶ κατὰστηθα πρὸς δόξαν τῶν
καὶ εἰς τὸν Μόλτικε τὸν κλεινὸν καὶ εἰς τὸν
ὡς Φασουλῆς ἀτρόμητος καὶ ὡς ἀρχαῖος
καὶ ὅλων τῶν χασάπηδων θὰ σφάξω τὴν
ποῦ τέρεται νὰ ἐντρυφᾷ τὸ ἀγρίον τῆς
εἰς ἀνδροφόνους συμπλοκάς καὶ εἰς ἀνθρώπων
καὶ θανατόνων ἀπηνῶς τὰ τέκνα τοῦ Ἑλέου
γενναίως θὰ ἐκδικηθῶ τὴν ὕβριν τοῦ Σεμτέλου.
Δι' ὅλ' αὐτὰ καὶ τὰ λοιπὰ σοῦ λέγω 'στὸ
ν' ἀφήσῃς τὸν ἀποκλεισμὸν, ἀλλέως σαπύ...

B.—'Ω! σαπερέμντ!..

Φ.— Πῶς εἶπατε; δὲν σὰς...

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.— Μὰ πῶς...

'Ω γλῶσσα οὐ τῶν Γερμανῶν σαχλὴ καὶ
ποῦ σὰν 'μιλεῖτε φαίνεται πῶς εἰσθε μπουκα
ποῦ τρέχουν καὶ τὰ σάλια σας ἐκ τῶν πολεμικῶν
κί' οὐτε διάστημα ὀκτῶ καὶ δώδεκα αἰώνων
δὲν θὰ μοῦ φθάσῃ μοναχὰ ἀνάγνωσιν νὰ
χωρὶς τοῦ ἐγκεφάλου μου ἐκτόπισιν νὰ
ὦ γλῶσσα οὐ ἐλεεινὴ, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύγων
ποῖαν φρικτὴν ἀποστροφὴν πρὸς σὲ καὶ
Λοιπὸν ἀκόμη τὸ μπ.λοκίς ντὲ πασιγιάντ...

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.— 'Ω Βίλαμ...

Κί' ἂν ἔχῃς λόγχαῖς ἀπ' ἐμπρὸς καὶ λόγχαῖς
μὰ μὴ νομίζῃς, κύριε, πῶς θὰ σὲ προσκο
κί' ἂς μοῦ δοθοῦν τὰ ὕπλα σου κί' ἡ πόσις
κί' ἔρχεσαι οὐ 'στὴ θέσι μου κί' ἐνῷ ὅτι
Λοιπὸν εἰς τὸν ἀφοπλισμὸν ἀκόμη ἐπιμένει;

B.—Γιὰ, ἰχ διρ ζάγγε...

Φ.— Κύριε, πολλὴ μοῦ παρακαλεῖται
κί' ἀφοῦ ἀρνεῖσαι κί' εἰς ἐμὲ νὰ κἀνῃς τέτοια
γιὰ τοῦτο, καγκελάριε, μολὼν λατὸς σπῆται...

Κεφαλληνίας οἶνοι,
καὶ ὁ καθεὶς ἄς πίνη.

'Στῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημα
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνία
τοῦτέστι Μπουσκὸ διαλεκτὸ κί' ἀθάνατο Μπουσκὸ
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγεῖ, τὸ δεύτερο γιὰ πρᾶσι
καὶ ἄμα πιῆς κί' ἀπὸ τὰ δὴδ γυρεύεις τὰ λαμπρὰ...

Φ.—Κ

δε

κι

ἐν

με

το

οἱ

κι

κο

φό

κα

κι

δ

τῇ

κί'

«μ

μα

πο

πο

κα

Κι

κί'

ν'

πρ

Ο

ἐξ

κί'

ἀνε

τὴν

τὴν

τάς

τὸ

τὴν

τάς

ὅλλ

κτυ

«'Η

καὶ

Καὶ

καὶ

ἐκεῖ

κί'

ἂν

καὶ

Διότ

πῶς

Π.—Μὰ

γιατ

ἀφοῦ

πῶς

πκρδ

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χανταίων

— μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
— κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενεὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — κατ'εὐχὴς ἀλλοιοῦνται
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὰ μάνδρα μὲ γαλῆ...